

„Pusztítsd el teljesen Amáleket!”

Radu Gavriluț

Elhangzott Nagyváradon, 2020. december 30-án

<https://www.ekkleziaoradea.ro/>

Legutóbb arról beszéltem, hogy Izráelnek három ellensége volt: Egyiptom, a filiszteusok és Amálek. Ez a három ellenség előképe annak, ami ma is ellensége az Úr népének. Amikor Egyiptomról beszélünk, azt mondhatjuk, hogy „aki a világot szereti, abban nincs meg az Atya szeretete”. Egyiptom az Atyával kapcsolatos. A filiszteusok jelképezik a sötétség erőit a mennyei helyeken. Ez Krisztushoz kötődik. A harmadik ellenség pedig Amálek. És ahogy a múlt alkalommal is említettem, ez nem olyan kegyetlen, mint a másik kettő, azonban nagyon világos feladata volt megakadályozni, hogy az Úr népe bemenjen az örökségébe. Az Ószövetségben több igeszakasz is van, amely Amálekról szól. Szeretnék felolvasni néhányat.

1Sámuel 15,2-9: „Így szól a Seregek URa: Megemlékeztem arról, amit Amálek Izráellel cselekedett, hogy útját állta, amikor feljött Egyiptomból. Most azért menj el, és verd meg Amáleket, és pusztítsátok el mindenét. Ne kedvezz neki, hanem öld meg a férfit és az asszonyt is, a gyermeket és a csecsemőt is mind, valamint az ökröt, a juhot, a tevét, a szamarat. Ekkor összehívta Saul a hadinépet, és megszámlálta őket Teláimban, kétszázezer gyalogost és tízezer embert Júdából. Azután Amálek városáig hatolt, és ott lesbe állt egy völgyben. A kénieknek ezt mondta Saul: Menjetek el innen, távozzatok el az amálekiek közül, hogy titeket is el ne pusztítsalak velük együtt, mert ti irgalmasságot cselekedtetek Izráel minden fiával, amikor Egyiptomból följöttek. Erre eltávoztak a kéniek az amálekiek közül. Saul pedig megverte Amáleket Havilától egészen a Súrba vezető útig, mely Egyiptommal szemben van. Agágot, az amálekiek királyát élve fogta el, de az egész népet kardélre hányatta. Saul és népe azonban megkímélte Agágot és a juhoknak, marháknak a javát, azaz a másodellésüket és a bárányokat. Mindazt, ami jó volt, nem akarták elpusztítani, csak ami hitvány vagy értéktelen dolog volt, azt pusztították el.”

2Mózes 17,8-16: „Azután eljött Amálek, és hadakozott Izráel ellen Refídímben. Mózes azt mondta Józsuénak: Válassz ki nekünk férfiakat, és menj el, ütközzél meg Amálekkal. Holnap a halom tetejére állok, és Isten botja a kezemben lesz. Józsué úgy cselekedett, ahogy Mózes mondta neki: megütközött Amálekkal. Mózes, Áron és Húr pedig fölment a halom tetejére. És az történt, hogy amikor Mózes fölemelte a kezét, Izráel győzött, mikor pedig leeresztette a kezét, Amálek győzött. Ezért mikor Mózes keze elnehezedett, követ hoztak, és alája tették, hogy arra üljön. Áron és Húr pedig tartotta a kezeit, egyfelől az egyik, másfelől a másik, és fölemelve maradt a keze naplementéig. Józsué pedig leverte Amáleket és népét fegyver élével. Azt mondta az ÚR Mózesnek: Írd meg ezt emlékezetül egy könyvbe, és add tudtára Józsuénak, hogy mindenestül eltörlöm Amálek emlékezetét az ég alól. Ekkor Mózes oltárt épített, és így nevezte el: Jahve nisszi – „Az ÚR az én zászlóm”. És így szólt: Megesküdött az ÚR, hogy harca lesz az Úrnak Amálek ellen nemzedékről nemzedékre.”

Vannak más igehelyek is, amelyek Amálekról szólnak. Amálek eljött, és harcolt Izráel ellen a

pusztában, és meg akarta akadályozni Izráelt, hogy birtokba vehesse az országot, Kánaánt. Ez az ellenség, Amálek a mi hústestünket jelképezi. Amiképpen pedig akkor Saullal történt, hogy megkímélte Amálek szép állatait, éppen úgy történik ma is. Hogyan, milyen szavakkal tudnánk körülírni a hústestet? Mert nem olyan könnyű meghatározni, hogy mit jelképez a hústest. Tulajdonképpen mit képvisel? Ha én például nagyon éles elméjűnek születtem, iskolázott vagyok, vág az eszem, nagyon könnyen megértek, felfogok dolgokat, összefüggéseket, és megtérek az Úrhoz, ez az éles elme azután is megmarad. És az értelmemmel sokkal hamarabb megértek dolgokat, mint mások, de ez korántsem azt jelenti, hogy ha éles elméjű vagyok, akkor tényleg fel is fogom a valóságot, az igazságot Isten dolgaival kapcsolatban.

Voltam egy családnál, ahol az apa keresztény volt, aki ismerte az Urat, és volt egy fia, aki ateista volt. Az apa számára szokatlan volt, ahogyan én magyaráztam az igét, és emiatt fenntartásai voltak. Ez a fiú azonban, akinek nagyon gyors felfogása volt, rábólintott mindarra, amit én mondtam. Ateista volt; és helyeselte azt, amit mondtam. Nem tudom mennyit értett meg belőle, de nem mondta azt, hogy nem így van. És mégis, sok évig abban az állapotban maradt, azután végül megtért az Úrhoz.

Tudjátok, testvérek, hogyan határoznám meg a hústestet? Minden dolog, amivel születünk, minden természetes adottságunk a hústestet képviseli. Ha valaki hallgatag, és megtér az Úrhoz, lehet, hogy a testvérek azt mondják: nézd, milyen csendes! És ha egy másik testvér meg nem ilyen, a testvérek azt értékelik, aki csendes, hallgatag. De mindkét esetben ugyanúgy a hústest van jelen! Ez a dolog nem szellemi! Csak amiben az újjászületés által részesülünk, az szellemi. A többi mind hústest. Szépen tudok énekelni? És ezzel a tehetséggel az Úrnak akarok szolgálni? De ez természeti, ha nem az Úrnak átadott szívből jön. Mert ami fontos, az a forrás. Honnan erednek a dolgok?

Egy nagyon érdekes szöveget szeretnék felolvasni. 1Korinthus 1,27-29: „hanem a világ bolondjait választotta ki magának az Isten, hogy megszegyenítse a bölcseket, és a világ erőtleneit választotta ki magának az Isten, hogy megszegyenítse az erőseket, és a világ nemteleneit és megvetettjeit választotta ki magának az Isten, és a semmiket, hogy a valamiket megsemmisítse. Hogy ne dicsekedjék ő előtte egy test sem.”

Testvérek, szeretném megkérdezni, hogy kik azok a világ erőtlenei? Mik a világ bolondjai, „hogyan megszegyenítse a bölcseket”? A múltkor említettem, hogy Mózeset olyan mértékben átformálta az Úr a pusztában, hogy már nem akart a nép közé menni, hogy beszéljen velük, mert nehéz ajkúnak tartotta magát. Valószínűleg dadogott. Képzeljük el, negyven évig csak a juhokhoz beszélhetett! Az este voltam valahol, ahol többen voltunk. És az egyik testvér nem találta a szavakat, hogy románul kifejezze magát. Arra gondoltam, hogy hiszen csak három napja ment el a szüleihez, és már nem találja a megfelelő szavakat – hát akkor, ha valaki negyven évet a juhok mellett tölt el? Mert a juhokhoz nem szavakkal kell beszélni, csak valamilyen hívóhangokat kell hallatni nekik. Mózes tehát nem akart a nép közé menni, azt mondta: nem megyek. Isten pedig így válaszolt: Rendben, nézd, itt jön Áron, majd ő fog beszélni helyetted. Én szólok veled, te meg elmondod Áronnak, ő pedig lesz szájként a te számodra. Így is történt, találkoztak, és minden rendben ment. És végül... Isten nagyon bölcs! Nekünk egy életre van szükségünk, hogy megváltozzunk, és ne úgy lássuk a dolgokat, ahogyan a világ látja. És Isten odahelyezte Áront a sátorba, ő ott beszélt – de ott nem kellett túl sokat beszélnie. És Mózesnek kellett beszélnie a néppel. Isten nagyon bölcs! Nekünk fejet kellene hajtunk ahelyett, hogy kétségbe vonnánk azokat a dolgokat, amelyeket Ő úgy tesz, ahogy tesz.

Gondoljátok, hogy ez: „a világ bolondjai és erőtlenei” a hústesti gyengeségre vonatkozik? Nem,

nem erre vonatkozik. Jákóbnak két nagyon erős természeti adottsága volt: természeti ereje és bölcsessége. Teljesen pusztítsd ki Amáleket! Mert ha Amálek nincs megsemmisítve, nem fogod tudni birtokba venni azt, amit Isten készített a számodra. Láttuk, milyen bölcs volt Saul. Nem akarta elpusztítani, hanem megkímélte mindazt, ami szép volt – éppen úgy, mint mi. Meg vagyok győződve, hogy bármelyik keresztény elítéli a hústest bűnös dolgait; és zavarják azok a dolgok, melyek a hústest cselekedetei. Ha elolvassuk az elsőket, egyszerűen elrémítenek, hogy milyen ronda dolgok vannak ott. Ezeket mindenki elítéli.

És a nép elpusztította azokat a juhokat, de megkímélte mindazokat, amelyek szépek voltak, úgy, ahogy mi is. Úgy gondoljuk, hogy szolgálhatunk Istennek a mi bölcsességünk, a mi erőnk által. Szeretnék tenni valamit az Úrért!

Nézzétek, milyen érdekes dolgot találunk az Eszter könyvében. Márdokeus felfedte a király előtt annak a két embernek az összeesküvését, mely által a királyt akarták eltávolítani. Ez olyan jelentőségteljes volt, hogy megírták a király emlékkönyvében. „Ezek után nagy méltóságra emelte Ahasvérus király az agági Hámánt, a Hammedáta fiát, és felmagasztalta őt.” Hámán amálekita volt. Márdokeus a Szent Szellem előképe ebben a könyvben, mert csak a Szellem képes a hústest ellen harcolni.

Eszter 3,5-6: „És mikor Hámán látta, hogy Mordekáj nem hajt térdet és nem borul le előtte; megtelt Hámán dühvel. De nem látta érdemesnek egyedül Mordekájra vetni kezet, mikor meg mondták neki Mordekáj nemzetét; hanem ki akarta irtani Hámán az összes zsidókat, akik Ahasvérus egész birodalmában voltak, Mordekáj népét.” Szabad keze volt. Nagyon érdekes ez, ha nem ebből a szemszögből látjuk a dolgokat. Amint ő ott megjelent, azonnal Izráel ellen harcolt. És tudjuk, hogy a későbbiekben mi történt.

Jákób története tulajdonképpen annak története, ahogyan Isten felszínre akarja hozni az erős pontokat az életünkben; ezeket az erősségeket, amelyek megakadályoznak abban, hogy birtokba tudjunk venni az országot. Láttuk, hogy Jákób milyen bölcs volt arra, hogy terveket készítsen. Mikor Jákóbról beszélünk, akkor nem a bűnről van szó, hanem az ő természeti erejéről és bölcsességéről. Ezek nem tűnnek negatív dolgoknak, de éppen olyan negatívak, mint a bűn, a paráznaság, mint azok a dolgok, melyek le vannak írva a Cselekedetek 5-ben. A szellem a hústest ellen harcol, és a hústest a szellem ellen. Állandóan fennáll ez a harc. És ez a harc úgy zajlik, hogy az Úr apránként, lépésről lépésre meg akarja érinteni a legerősebb pontjainkat, hogy valóban az Úrban bízunk. A dolgainkból mennyi a saját bölcsességünk, és mennyi az, ami az Úrtól van? Mennyi a saját erőnk, és mi az, ami az Úrtól van? De ez nem automatikus, hanem egyszerűen a Szellem munkája bennünk. Erről szól Jákób Hatalmasa. Az Ő munkája az, hogy a mi természeti erőnk meggyengüljön, a mi természeti bölcsességünk ütést kapjon, hogy Krisztus növekedjen, és egyre nagyobb teret nyerjen bennünk. A dolgok felszínre kerülnek.

Tegnap Dávidról beszéltünk. Képzeljük el, milyen helyzetben volt, amikor elküldték a juhokkal; de nem csak akkor lett ez nyilvánvaló, hogy őt a szülei félretették. Én azt hiszem, hogy sok alkalommal volt ő mellőzve, mikor a család együtt volt, mert a juhokat nem lehetett csak úgy otthagyni, és hazamenni a családi találkozókra. Neki ott kellett maradnia. És mikor Sámuel megérkezett, hogy felkenjen egyet az Isai fiai közül, Dávidról egyszerűen elfeledkeztek. Hogyan éreznénk magunkat, ha a családuknak ilyen helyzetben elfeledkezne rólunk? De ő nem szólt semmit. Sámuel megértette, hogy a jelenlevők közül egyik sem az, és nem tudta, mi történik. Ilyen helyzetben minket ne hívjanak meg?

Amikor ott volt Dávid a pusztában a juhokkal, teljes mértékben az Úr felé fordította a szívét, és a vágya az volt, hogy az Úr vágya teljesüljön.

Egyik testvér, ahogyan nemrégén beszélt róla, Leáról olvasott. Az első három gyermek születésénél Lea csak saját magával foglalkozott, mindháromszor azt mondta: „most már szeretni fog engem az én férjem, ragaszkodni fog hozzám”. És csak a negyedik szülés után értette meg ezt, és megszabadult saját magától. És akkor azt mondta: „hálát adok az Úrnak!”. Már nem foglalkozott saját magával. Ez nagyon nagy dolog! Amikor a többiek nem vesznek figyelembe, lenéznek, mi találjunk örömet az Úrban!

Vajon a helyzetek, amelyeken átmegyünk, felszínre hozzák, hogy mi van a mi szívünkben? Mi van az én szívemben? Dávid sikeresen vette ezt a próbát. Másodszor, mikor a Góliáttal való harc után visszatértek a várba, az asszonyok énekeltek, mint mindig: „Saul megölte az ő ezerét, és Dávid is az ő tízezerét”. A helyzet kihozta, hogy mi volt Saul szívében. Testvérek, összeszoríthatjuk a fogunkat és sikerülhet hallgatnunk, de ez semmit nem jelent, mert az a fontos, ami a szívünkből jön ki! Mi van a te szívedben? Ha az egész osztály tudja, hogy te vagy a legjobb tanuló, de a tanítónő az unokaöccsét teszi elsőnek? Ó, jaj, milyen nagy probléma! A szülők azonnal mennek reklamálni az igazgatóhoz.

Kiderült tehát, hogy mi volt Saul szívében. Saul rettentően megharagudott, és ettől a pillanattól kezdve üldözte Dávidot. Dávid helyzete azonban egyáltalán nem volt egyszerű. Ha a többiek dicsérnek téged, akkor mit teszel? Nem szólsz semmit, de tetszik neked, hogy dicsérnek? Dávid ebben az esetben is bebizonyította, hogy az ő szíve tökéletes. A harmadik helyzet az volt, amikor Absolon elüldözte, Simei pedig kövekkel dobálta és átkozta őt. Észrevették ezt Dávid vitézei, akik számára nem jelentett volna gondot Simeit félretenni. És mégis, Dávid szíve napvilágra került. Mi van a mi szívünkben? Ha a mi szívünkben a hústest van, ez felszínre kerül. Egy testvér azt mondta: nem zavar, ha egy „kicsi” testvér sérteget, de ha egy „nagy” testvér sért meg, azt nem tűröm. Hát... a „nagy” testvér kihozta azt, ami a szívedben van. Isten a szíveket nézi. Ő nem a külsőt nézi. Nem azt nézi, ahogyan takargatni próbálsz, ami a szívedben van.

De ha az Úr megmutat valamit, ami a szívünkben van, akkor a következőt kell tennünk: hagyjuk, hogy az Úr harcoljon a hústest ellen! Senki sem tökéletes. A hústestet meg kell ítélni! Ha nincs megítélve, akkor úgy járunk, mint Jákób, hogy végül, miután már voltak tapasztalatai, még mindig tervezgetett. De a végén, miután az Úr munkálkodott az életében, nyilvánvalóvá lettek bizonyos dolgok. És az első, ami nyilvánvaló lett, miután az Úr munkálkodott az életében, hogy lenyugodott. Egy hústesti ember nem nyugodt. Mindig tenni akar valamit. Ha a gyülekezetben csend lesz, nem tud hallgatni, neki mindenképpen mondania kell valamit. A hústest nem használ semmit. Egyszerűen semmire sem jó.

Honnan tudnánk mi, hogy mi van a szívünkben, ha az Úr nem jönne, hogy felfedje? De jön, hogy megmutassa ezt. Miután az Úr elkezdett foglalkozni Jákób életével, elsőként az történt, hogy Jákób nagyon nyugodt emberré vált. Már nem tevékenykedett. Látjuk, hogy közeledett az idő, mikor már nem volt mit enniük. Éhínség volt. Korábban Jákób nem tudott volna így ülni és várni addig a pillanatig, míg már egyáltalán nincs mit enniük. Muszáj lett volna valamit tennie. És ez semmi gondot nem okozott volna az ő számára, hiszen sokkal nagyobb dolgokat is tett már. Láthattuk például, hogy milyen hamar meggazdagodott – tudta, hogyan kell meggazdagodni. De a végén csak ült és várt, és Isten elkezdte felszínre hozni az utolsó dolgokat a szívéből.

Tudjátok mi volt az utolsó, amivel az Úr leszámolt Dávid életében? A büszkesége. Az Úr minden

egy dologgal foglalkozik. Ő irgalmas hozzánk, de ne gondoljuk, hogy ez gyors folyamat. Hosszú ideig tart. Az egyetlen, amit tehetünk; az egyetlen hozzáállás a mi részünkről az lehet, hogy meghajolunk az Úr keze alatt, és igazat adunk Neki – azért, hogy megváltoztassa a gondolkozásunkat a dolgok szemléletével kapcsolatban. Láttatok dadogó embert, aki nem bízik a saját bölcsességében – el tudjuk róla képzelni, hogy használható legyen az Úr számára? Nem léteznek! – mondhatnák egyesek. Egy ilyen ember? Nincs iskolája, hogyan használhatná az Úr? Testvérek, nem így van! „A világ szemében bolondokat választotta ki Magának az Úr”! Pál a világ szemében bolond volt. „Az erőtlenekeket”, de nem hústestileg erőtlenekeket. Ott ugyanaz a szó van, mint mikor Pál a 2Korintus 12-ben mondja: „mikor erőtlenség vagyok, akkor vagyok erős”. Ez ugyanaz a szó. Nincsenek erőforrásaid, nincs erő, nincs semmi – és akkor jön az Úr, és elkezd munkálkodni.

Testvérek, az Úr olyan munkát végez az életünkben, hogy végül az történik, mint Jákób esetében is, hogy felülre került. Odament a Fáraó elé, és nem azt tette, mint kezdetben, mikor hétszer hajolt meg Ézsau előtt. A Fáraó nem Ézsau volt, de ő már nem hajolt meg hétszer a Fáraó előtt, hogy azt mondja: köszönjük az élelmet, köszönjük a legjobb földet, amit adtál, köszönjük a védelmet, amiben részünk van Egyiptomban. Nagyobb volt, mint a Fáraó. Észrevettem azt, hogy néha csend van, és egy testvér elkezd imádkozni, és miután ő imádkozott, mintha megnyílna az ég. A testvérek imádkozni kezdenek.

Erőtlennek látod magad? Nem látod olyan erőtlennek magad, mint ahogy kellene, mert ha erőtlenség vagy, akkor erős vagy. De te erős szeretnél lenni, nem akarsz erőtlenség lenni. Szeretnéd, hogy befolyásod legyen. Egy testvér, aki elment közülünk, ezt mondta: Mindenki rád hallgat. Azt mondtam neki: Szeretnéd, ha rád hallgatnának? Romlásba vinnél bennünket. Miért szeretnéd, hogy befolyásod legyen? Ha az Úr munkálkodik az életedben, befolyásod lesz. Az Úr benned lévő élete az, aminek befolyásolnia kell másokat.

Én így imádkozom testvérek, hogy az Úr nyissa meg a szemünket, hogy meglássuk Amáleknek azokat a szép juhait, azokat a szép nyájakat, amelyeket szeretnénk megkímélni. Nem akarjuk, hogy az Úr foglalkozzon velük. És emiatt látjuk azt, hogy egyesek gyors léptekkel haladnak előre, mások pedig lemaradnak. Miért? Mert a hústest nincs megítélve. Az Úr azt akarja, hogy a hústest meg legyen ítélve. Ha az Úr azt mondja: ez a te bölcsességed, akkor mondjam én is azt: igen, így van, ez az én bölcsességem. Pusztítsd el teljesen Amáleket!

Az Úr munkálkodik a mi életünkben, hogy olyan emberek legyünk, akik nem a hústestben bizakodnak. Nem bíznak sem az erejükben, sem a bölcsességükben. És az ilyen emberek valóban mondhatják: „mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít”. A mi problémánk nem az, hogy gyengék vagyunk, a mi problémánk az, hogy erősek vagyunk. Ha erőtlennek lennénk, akkor Ő tudna használni. Az Úr munkálkodik az életünkben, testvérek. Az Úr áldjon meg titeket.